

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 4 lutego 2014 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi XI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział I w Ł. z dnia 14 maja 2013 roku i przyznał wnioskodawcy S. O. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres 9 miesięcy począwszy od dnia 22 kwietnia 2013 r.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

S. O. był niezdolny pracy z powodu choroby i z tego tytułu otrzymywał zasiłek chorobowy przez 182 dni, w okresie od dnia 22 października 2012 roku do dnia 21 kwietnia 2013 roku.

Następnie wnioskodawca złożył wniosek o świadczenie rehabilitacyjne. Orzeczeniem z dnia 22 kwietnia 2013 roku lekarz orzecznik ZUS rozpoznawszy przewlekły zespół lędźwiowy bólowy kręgosłupa, stan po operacji L4/L5 i L5/S1 w 2006 r. oraz chorobę wrzodową żołądka, stwierdziwszy, iż zakres ruchów kręgosłupa jest ograniczany czynnościowo, bez niedowładów, uznał, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy. Analogicznie orzekła komisja lekarska orzeczeniem z dnia 6 maja 2013r., rozpoznając u wnioskodawcy zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa, przebytą operację dyskopatii L4-S1 w 2006r., zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowego, bez istotnie ograniczonej sprawności.

U wnioskodawcy rozpoznaje się chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego z wielopoziomą dyskopatią z przepukliną jądra miazdżystego L3/L4, stan po operacji jądra miazdżystego L4/L5 w 2006r., objawowy zespół bólowy lędźwiowo-krzyżowy z przewagą objawów lewostronnych. Po dniu 21 kwietnia 2013r. wnioskodawca nie odzyskał zdolności do pracy, rokuje się odzyskanie zdolności do pracy w okresie 9 miesięcy.

Na rozprawie w dniu 4 lutego 2014 roku, Sąd Rejonowy oddalił wniosek pełnomocnika pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego neurologa, ponieważ nie wykazał on niespójności w złożonej przez biegłego tej specjalności opinii, a na zgłaszane przez ZUS wątpliwości biegły zarówno w ustnej jai i pisemnej opinii uzupełniającej odpowiedział. Wniosek ten zmierzał do zbędnego przedłużenia postępowania w sprawie oraz zwiększenia kosztów sądowych. Fakt nie podzielenia opinii biegłego nie jest bowiem wystarczającą przesłanką dopuszczenia dowodu z opinii innych biegłych tych samych specjalności.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał iż wniesione odwołanie jako zasadne należało uwzględnić.

Sąd podniósł, iż zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tj. Dz. U. z 2005 roku Nr 31, poz. 267 z późniejszymi zmianami) świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje odzyskanie zdolności do pracy, a zgodnie z art. 18 ust.2 w/w ustawy - świadczenie rehabilitacyjne przysługuje przez okres niezbędny do przywrócenia zdolności do pracy, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy.

W przedmiotowej sprawie, niewątpliwie wnioskodawca wyczerpał zasiłek chorobowy, ale spornym było to czy był on nadal niezdolny do pracy po dniu 21 kwietnia 2013 roku i czy dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokowały odzyskanie przez niego zdolności do pracy.

W oparciu o opinię biegłego sądowego lekarza neurologa, Sąd stwierdził, że po wyczerpaniu zasiłku chorobowego wnioskodawca był nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokowały odzyskanie przez niego zdolności do pracy. Opinia biegłego sądowego nie budziła wątpliwości Sądu co do rzetelności, fachowości i

wniosków z niej wynikających. Wskazane zaś przez pozwanego zastrzeżenia do opinii nie doprowadziły w żaden sposób do jej zmiany przez biegłych. Biegły po przeanalizowaniu dokumentacji medycznej, którą nie dysponował podczas wydawania pierwotnej opinii, nadal podtrzymał końcowe wnioski z niej płynące.

Wobec powyższego Sąd uznał, iż wnioskodawcy przysługuje prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na dalszy okres 9 miesięcy, począwszy od dnia 22 kwietnia 2013 r. i zgodnie z art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję w całości.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł organ rentowy.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- naruszenie przepisów prawa materialnego, a w szczególności przepisów: art. 18 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t. jedn. Dz. U. z 2010r., nr 77, poz. 512 ze zm.) przez niewłaściwe jego zastosowanie i ustalenie, że ubezpieczony po wyczerpaniu okresu zasiłkowego był nadal niezdolny do pracy;

- naruszenie przepisów prawa procesowego polegające na wydaniu wyroku bez wyjaśnienia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, sprzeczności istotnych ustaleń Sądu z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, naruszeniu reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 par. 1 k.p.c.).

W uzasadnieniu swego stanowiska organ rentowy podniósł, iż Sąd wydał swoje rozstrzygnięcie w oparciu o nierzetelną opinię biegłego neurologa, która nie dokumentuje faktu utrzymywania się u ubezpieczonego niezdolności do pracy po wyczerpaniu okresu zasiłkowego. Apelujący podniósł, iż wnioskodawca był badany przez lekarza orzecznika ZUS Specjalistę neurologa w dniu 22 kwietnia 2013 r. (dzień po wyczerpaniu okresu zasiłkowego) oraz w dniu 6 maja 2013 r. przez komisję lekarską i wskazane badania orzecznicze wykazały niewielkie objawy ubytkowe ale bez cech nasilonych objawów korzeniowych i istotnego upośledzenia organu ruchu, dlatego stwierdzono brak dalszej niezdolności do pracy ubezpieczonego. W ocenie skarżącego biegły wydając opinię w sprawie wskazanych faktów nie uwzględnił poprzestając na lakonicznych zapisach w karcie neurochirurgicznej dokumentującej jedną wizytę w dniu 19 kwietnia 2013 r., wskazując na własne badanie zbliżone do oceny neurochirurga (przeprowadzone dopiero w dniu 22 sierpnia 2013 r.) i badanie rezonansem magnetycznym z dnia 31 maja 2013 r. Skarżący podniósł, że wniosek biegłego, iż jest wysoce prawdopodobne, iż ujawnione w trakcie wskazanych badań zmiany istniały już w dniach badania przez lekarzy orzeczników oparte są na przypuszczeniach nie zaś faktach.

Z uwagi na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania od decyzji organu rentowego z dnia 14 maja 2013 r., ewentualnie zaś o uchylenie wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy temu sądowi celem ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd pierwszej instancji wydał prawidłowe rozstrzygnięcie znajdujące oparcie zarówno w obowiązujących przepisach prawa jak i w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Wbrew twierdzeniom apelacji Sąd drugiej instancji nie dopatrył się w postępowaniu pierwszoinstancyjnym naruszenia przepisów postępowania, polegających na nie rozpoznaniu kwestii istotnych dla rozstrzygnięcia, skutkujących koniecznością zmiany lub uchylenia zaskarżonego wyroku.

Art. 233 § 1 kpc. stanowi, iż Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Zgodnie z zaś z treścią art. 278 § 1 kpc. dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje w wypadkach gdy dla rozstrzygnięcia sprawy wymagane są wiadomości „specjalne”, czyli wiedza z różnych dziedzin nauki, techniki czy sztuki.

W ramach przyznanej swobody w ocenie dowodów – art. 233 kpc, Sąd I instancji powinien zbadać wiarygodność i moc dowodu z opinii biegłego sądowego dokonując oceny tego dowodu według własnego przekonania i na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. (wyrok SN z 2003-10-30 IV CK 138/02 L.). Niemniej jednak polemika z opinią biegłego nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc (wyrok SN z 2002-01-09 II UKN 708/00 L.).

Dowód z opinii biegłych jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 2000-06-30 II UKN 617/99 OSNAPiUS 2002/1/26).

Żądanie ponowienia lub uzupełnienia dowodu z opinii biegłych jest bezpodstawne, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania (wyrok SN z 1999-10-20 II UKN 158/99 OSNAPiUS 2001/2/51).

Samo niezadowolone strony z oceny przedstawionej przez biegłych nie uzasadnia potrzeby dopuszczenia przez sąd dowodu z opinii innych biegłych (wyr. SN z 6.10.2009 r., II UK 47/09, L.).

Podkreślić należy również, iż dostateczne wyjaśnienie okoliczności spornych w sprawie nie jest równoznaczne z uzyskaniem dowodu korzystnego dla strony niezadowolonej z faktów wynikających z dowodów dotychczas przeprowadzonych (wyrok SN z 28 lutego 2001 roku, II UKN 233/00 L.). Zwraca na to także uwagę Sąd Najwyższy w wyroku z 8 lipca 1999 roku, II UKN 37/99 OSNAPiUS 2000/20/741 wskazując, że sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy (art. 217 § 2 k.p.c.).

Z kolei w myśl art. 217 § 1 i 3 kpc strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej. Sąd pomija twierdzenia i dowody, jeżeli są powoływane jedynie dla zwłoki lub okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione.

Zdaniem Sądu II instancji niewątpliwym jest, że ocena stanu zdrowia wnioskodawcy w związku ze zgłoszonym żądaniem przyznania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od dnia 22 kwietnia 2013 r. wymaga wiadomości specjalnych i musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych.

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy uczynił podstawą swego rozstrzygnięcia opinię biegłego lekarza neurologa A. N., który już w pierwszej z wydanych przez siebie w sprawie opinii stwierdził, iż wnioskodawca po dniu 21 kwietnia był nadal niezdolny do pracy, ale kontynuacja leczenia i rehabilitacja rokowały odzyskanie zdolności do pracy w okresie 9 miesięcy. Biegły wyraźnie stwierdził wówczas, iż przeprowadzone przez niego badanie neurologiczne potwierdza obustronny zespół korzeniowy, wyraźniejszy po stronie lewej oraz obecność objawów ubytkowych, a przeprowadzone w dn. 31 maja 2013 r. badanie (...) kręgosłupa L-S ujawnia wielopoziomą dyskopatię z tylną przepukliną jądra miążdżystego z modelowaniem worka oponowego i obustronnym zawężeniem kanałów między kręgowych co koreluje z objawami klinicznymi.

Podkreślenia wymaga fakt, iż w postępowaniu przed Sądem I instancji strona pozwana nie była ograniczona co do możliwości przedstawienia swych twierdzeń i dowodów w kwestiach istotnych dla rozstrzygnięcia. Przedstawiła zarzuty odnośnie opinii biegłego, do których ten skrupulatnie i rzeczowo ustosunkował się w uzupełniającej opinii pisemnej i ustnej podkreślając, fakt istnienia wskazanych wyżej objawów, potwierdzonych także podczas wizyty w poradni neurochirurgicznej dnia 19 kwietnia 2013 r. (wydanej w wyniku bezstronnej konsultacji 2 dni przed wyczerpaniem okresu zasiłkowego), a pozostającej w wyraźnej sprzeczności z zapisami opinii Lekarza Orzecznika ZUS

- wystawionej 3 dni później - jak również z zapisem stanu przedmiotowego w opinii Komisji Lekarskiej wystawionej 17 dni później. Biegły wskazał też, iż jego wnioski w zakresie dalszej niezdolności wnioskodawcy do pracy znajdują także swoje uzasadnienie w wyniku badania rezonansem magnetycznym, który co prawda został wykonany później niż badanie lekarza orzecznika, jednakże zmiany w obrębie kręgosłupa nie mogły powstać w dniu badania, a ich charakter świadczy o tym, iż na pewno istniały wcześniej. To zaś w konfrontacji z badaniem neurochirurga pozwoliło na stwierdzenie niezdolności wnioskodawcy do pracy przez 9 miesięcy.

Skarżący w apelacji generalnie podtrzymując zastrzeżenia do opinii biegłego, wskazując na ich sprzeczność z wnioskami lekarzy orzekających w ZUS, nie wskazał jakie aspekty dotyczące stanu zdrowia wnioskodawcy w spornym okresie nadal nie zostały w sprawie wyjaśnione. Nie podważył też skutecznie spójności i rzetelności wniosków biegłego. Z tych też względów w ocenie Sądu Okręgowego brak postaw do przyjęcia, iż uzyskane od biegłego wiadomości specjalne, nie były wystarczające do merytorycznego i prawidłowego rozstrzygnięcia. Twierdzenia skarżącego, poparte tylko i wyłącznie jego subiektywnym stanowiskiem, iż okoliczności dotyczące stanu zdrowia wnioskodawcy wyglądały inaczej, jako bezzasadna polemika z opinią biegłego nie mogły zatem przynieść spodziewanego przez skarżącego skutku procesowego..

Z tych też względów apelacyjne zarzuty dotyczące naruszenia art. 233 § 1 kpc poprzez wydanie wyroku bez wyjaśnienia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, oraz naruszenia art. 18 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t. jedn. Dz. U. z 2010r., nr 77, poz. 512 ze zm.) przez niewłaściwe jego zastosowanie i ustalenie, że ubezpieczony po wyczerpaniu okresu zasiłkowego był nadal niezdolny do pracy, uznać należało za bezzasadne.

Orzeczenie Sądu I instancji w pełni zatem odpowiada prawu.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc. oddalił apelację skarżącego jako bezzasadną.